

Ogled trase za pot Slakove in Pavčkove mladosti

Prispeval Silvo B.

Četrtek, 11 April 2013 00:00 - Zadnjič posodobljeno Ponedeljek, 03 Junij 2013 21:00

V tretje gre rado pravijo. Zagotovo velja to tudi za naš ogled trase poti Slakove in Pavčkove mladosti. V UO smo se za ogled dogovarjali že dve predhodni nedelji, pa je vedno prišlo nekaj, kar je preprečilo realizacijo.

Torej v nedeljo 26. maja smo se ob 4h popoldne zbrali pred staro OŠ v Mirni Peči: Tanja, Marija, Alojz D., Alojz P., Jože in Silvo. Opremljeni z nujno potrebnim priborom: pohodniškimi palicami in dežniki smo krenili v smeri Češnjic. Oblaki v smeri naše poti so s svojo temačnostjo močno grozili, da bodo stresli svojo vsebino na našo pot. Sonce z zahoda pa nas je opogumljalo in nas prepričevalo, da bo oblake pregnalo naprej. In ker pogumne spremlja sreča smo navkljub grožnjam nadaljevali pot. V Češnjicah smo zavili na kolovozno pot proti Velikem Kalu. Pri prehodu železniške proge smo ugotavljali, da moramo za pohod zagotoviti varovanje. Nadaljevali smo po poti, ki nekoč služila kot šolska pot za učence Velikega Kala in Orkljevca in obujali spomine na te dni.

Mimo vinograda, polj in travnikov smo skozi gozd prišli do brunarice na Velikem Kalu. Tu se pogled odpre na kraje Slakove mladosti. Na obzorju Hmeljnik kot biserček v zelenju kraljuje nad dolino Igmance, kjer je veliko brazdo vrezala avtocesta sodobnica našega časa in prerezala te kraje na dva kosa. Pod nami v grapi se skriva Veliki Kal nad njim Orkljevec. Mali Kal je še malo naprej. Za avtocesto na breg naslonjena ležita Hmeljčič in Šentjurij.

Ogled trase za pot Slakove in Pavčkove mladosti

Prispeval Silvo B.

Četrtek, 11 April 2013 00:00 - Zadnjič posodobljeno Ponedeljek, 03 Junij 2013 21:00

Prečili smo Veliki Kal in na Orkljencu občudovali Matjakov toplar, ki navkljub slabi strehi še kljubuje času in nas spominja na odličnost starih mojstrov.

Na Malem Kalu je bilo veselo, pri Roškovich je bila zbrana večja družčina in izgledalo je kot priprava na veselico, ki jo nameravajo vaščani pripraviti ob odkritju spominskega obeležja Lozetu Slaku konec junija. Nismo se pustili motiti in smo nadaljevali do Barbove domačije, kjer je kamnoseški mojster urejal okolico hiše. Ogledali smo si prostor, kjer bo stalo obeležje in nadaljevali po poti.

Tik nad avtocesto se naša pot obrne na zahod. Od tu nam seže pogled na nekdanjo šolo v Karteljevu, katero je obiskoval tudi Lojze Slak v svojih mladih letih.

Na najnižji točki po podvozu smo prišli do magistralne ceste in spet ugotavljali kritičnost varnega prehoda. V breg smo grizli kolena do Hmeljčiča opazovali vinsko gorico in prišli do stavbe, kjer so stiški patri med 2. sv. vojno poučevali okoliško mladež. Teh naukov je bil deležen tudi Lojze Slak, ki je sem z ostalimi okoliškimi otroci prihajal iz Malega Kala.

Še nekaj korakov in znašli smo se v Hmelčarski gorici. V grapi, skrita pred pogledi spi stoletna zidanica našega predsednika Jožeta. Tu nas je v prvinskem okolju ob romantičnem studencu iz Vesca, s pogačo in prigrizkom že čakala njegova žena Mira, naša gostiteljica. Jože je natočil rdečega iz soda pri zidu. In kakor, da je Bog videl, da smo lepo poskrbljeni, nam je poslal osvežitev v obliki plohe, ki je že ves čas grozila iz smeri "Avstrije".

Počitek in okrepčilo sta dobro dela. Polni elana smo zagrizli v breg in prispeli do do roba Hmelčarske gorice do mesta kjer naj bi stal nesojeni Hmeljčarski vinski hram. Od tu je lep panoramski razgled nazaj na Mali in Veliki Kal ter naprej proti Mirni Peči...